

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné v právní věci žalobce **R. S.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2016, č. j. KUKHK-1590/DS/2016/Kj,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2016, č. j. KUKHK-1590/DS/2016/Kj, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 26. 11. 2015, č. j. 2015/2800/SPR-SR KOG (dále také jen „správní orgán I. stupně“), a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za to mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla registrační značky X, v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když řidič výše uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil dne 21. 12. 2014 v 08:32 hodin v katastru obce Mladé Buky, ve směru jízdy na obec Trutnov, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou na 50km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO TRAFFIC VELOCITY, v.č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 98 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 95 km/h. Tím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. téhož zákona.

II. Obsah žaloby

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému nahradit mu náklady řízení.

Žalobce uvedl, že zahájení správního řízení předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobci jako provozovateli vozidla. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil. Měl jím být pan Y.

Dle žalobce správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán sice zaslal oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, avšak poté, co se vrátila

source not found.

zpět, zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Pokud měl správní orgán jakékoli pochyby o osobě řidiče nebo se mu nedařilo doručit oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, měl žalobce předvolat k podání vysvětlení a vyzvat ho k označení dalších důkazů.

Žalobce legitimně předpokládal, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť nebyl správním orgánem dále kontaktován. Za dané situace již žalobce nemohl předkládat žádné další důkazy na podporu svého tvrzení, neboť zahájil-li správní orgán řízení o správním deliktu, nebylo již možné zahájit řízení o přestupku.

Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení o přestupku podle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. d) cit. zákona.

Správní orgán tak dle žalobce postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. Jestliže správní orgán tvrdí, že je mu osoba řidiče známa i z dalších řízení (z jeho úřední činnosti), měl konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy. Žalobce svou argumentaci podpořil rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129.

Žalobce dále namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup jej krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Připomněl, že obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá pod pojem „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné v analogii s § 2 odst. 11 trestního řádu a s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích konat ústní jednání. K nutnosti nařízení ústního jednání odkázal na některé rozsudky krajských soudů a Nejvyššího správního soudu.

Žalobce shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Pokud by při ústním jednání vyšlo najevo, že řidič vozidla svým jednáním odvracel útok na jiný státem chráněný zájem, tj. jednalo se o okolnost vylučující protiprávnost, nejednalo by se o přestupek. V takovém případě by nebyla splněna podmínka dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a provozovatel vozidla by nemohl být odpovědný za správní delikt.

source not found.

V další žalobní námitce žalobce uvedl, že řidič vozidla se žádného přestupku nedopouštěl, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Řidič vozidla tedy nejvyšší povolenou rychlost překročil o 25 km/h, nikoliv o 45 km/h, jak seznal správní orgán I. stupně. Žalobce připustil, že nyní se mezi značkou 70 km/h a danou křižovatkou nachází značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h, avšak v době spáchání přestupku tam nebyla.

Žalobce považuje správné posouzení spáchaného přestupku za zásadní, neboť udělovaná sankce je závislá na tom, jaký přestupek byl spáchán. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, lze uložit sankci ve výši 2.500,- Kč až 5.000,-Kč, přičemž za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. stejného zákona, lze uložit sankci ve výši 1.500,- Kč až 2.500,-Kč. Namítá, že správní orgán I. stupně věc nesprávně posoudil, čímž mu uškodil.

Žalobce brojí i proti úvahám správního orgánu, kterými se řídil při stanovení výše sankce. Namítá, že správní orgán nehodnotil v jeho prospěch žádné polehčující okolnosti. I v případě, že by správní orgán vydal zákonné rozhodnutí o vině, měl stanovit pokutu na samé dolní hranici zákonem stanovené sazby, tj. ve výši 2.500,- Kč.

Závěrem žalobce namítl, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5 (dále také jen „Metodika“). Dle ní odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zanikne uplynutím jednoho roku od spáchání správního deliktu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a stručně zrekapituloval průběh řízení. K námitce promlčení správního deliktu uvedl, že na základě novely zákona o silničním provozu zákonem č. 230/2014 Sb., který nabyl účinnosti dne 7. 11. 2014, byla promlčecí lhůta nově upravena, přičemž tato úprava se vztahuje i na předmětný správní delikt ze dne 21. 12. 2014. Odkázal tak na nové znění ustanovení § 125a odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu.

K žalobní námitce ohledně uložení pokuty uvedl, že tato byla uložena v souladu s ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Za předmětný přestupek (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu), jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, lze uložit pokutu od 2.500-Kč do 5.000,-Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 3.000,-Kč, tedy v dolní polovině

source not found.

zákonného rozpětí předmětného přestupku. Žalovaný se plně ztotožnil s uloženou pokutou v napadeném rozhodnutí a jejím odůvodněním.

Dále uvedl, že k odpovědnosti za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu není vyžadováno zavinění, jedná se o odpovědnost objektivní. Ke zproštění odpovědnosti by muselo dojít k naplnění podmínek § 125f odst. 5 písm. a) a b) cit. zákona (vozidlo bylo provozovateli odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele v registru silničních vozidel), což nyní v projednávané věci zjištěno nebylo.

Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce nevyužil ani možnosti zúčastnit se jemu oznámeného provedení důkazu mimo ústní jednání, ani možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Postup žalovaného je tak ve shodě i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015.

Žalovaný se v závěru vyjádřil k námitce dopravního značení v místě měření rychlosti tak, že odkázal na spisový materiál, kde je založeno vyjádření Policie České republiky - Územní odbor Trutnov ze dne 29. 1. 2014 a jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014. Žalovaný uvedl, že až následně došlo k instalaci dopravních značek a měřicího zařízení.

Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Trutnov Oznámení o přestupku ze dne 13. 4. 2015, dle něhož dne 21. 12. 2014 v 08:32:59 hodin, blíže neustanovený řidič motorového vozidla r.z. X, překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 98 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 95 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 20. 4. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval. Správní orgán se pokusil žalobce kontaktovat ještě Výzvou k podání vysvětlení dle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o přestupcích“), ze dne 15. 6. 2015.

source not found.

Dne 4. 8. 2015 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti FLEET Control, s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L. Y., nar. X, bytem X.

Ve správním spise je dále založena žádost Městského úřadu Trutnov ze dne 17. 2. 2015 (k jinému č.j.) adresovaná Policii České republiky, aby sdělila informace k výše uvedenému cizinci. Krajské ředitelství Policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ve sdělení ze dne 20. 2. 2015 uvedlo, že jmenovaný L. Y., nar. X, byl od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 správně vyhoštěn z území České republiky a v současné době nemá povolen pobyt na území České republiky.

I přes uvedené zjištění, se správní orgán I. stupně označenou osobu řidiče pokusil kontaktovat výzvou k podání vysvětlení ze dne 26. 8. 2015. Zásilka se mu vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.

Dne 6. 10. 2015 správní orgán I. stupně věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, odložil. Téhož dne bylo zahájeno řízení o správním deliktu a žalobce byl současně vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání na den 29. 10. 2015 v 9,00 hod. Uvedená listina byla žalobci doručena dne 7. 10. 2015 a jeho zástupci dne 6. 10. 2015. Dne 29. 10. 2015 byl vydán protokol o provedení důkazu, z něhož vyplývá, že žalobce ani jeho zástupce se k provedení důkazu nedostavili. Dne 30. 10. 2015 vyhotovil správní orgán Oznámení o ukončení dokazování a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Této možnosti žalobce opět nevyužil. Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí.

Proti němu podal žalobce odvolání, v němž namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa, dále vznesl námitku promlčení správního deliktu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právníká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právníká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

source not found.

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Krajský soud se zabýval žalobními námitkami s následujícími závěry:

Námitka ohledně (ne)naplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není důvodná. Žalobci byla zaslána výzva dle §125h odst. 1 zákona o silničním provozu, dále mu byla zaslána výzva k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích, na kterou reagoval prostřednictvím svého zmocněnce sdělením, že vozidlo měl v uvedený den řídit shora uvedený cizinec L. Y., nar. X, bytem X.

Správní orgán se pokusil označeného řidiče kontaktovat, když mu na adresu sdělenou žalobcem zaslal dne 26. 8. 2015 Výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka se vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.

Pokud správní orgán za takové situace konstatoval, že má za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, shledává krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu správným a zákonným. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla tak lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8.

source not found.

2016, č. j. 7 As 135/2016-17; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V projednávaném případě správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 26. 11. 2015 objasnil důvody, které ho vedly k závěru, že osobě pana L.Y. nelze na žalobcem sdělenou adresu doručovat, že je tato osoba zmocněncem žalobce uváděna jako řidič i v dalších případech přestupků řešených u správního orgánu (součástí spisu je sdělení Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy ze dne 20. 2. 2015 k osobě cizince ve věci jiného provozovatele vozidla ve skutkově shodné věci), a proč považuje opakující se sdělování této osoby jako řidiče za obstrukční jednání. I přes to, že správnímu orgánu bylo zřejmé, že uvedená osoba je nekontaktní, vyzval ji ve smyslu § 60 zákona o přestupcích k podání vysvětlení. Správní orgán tedy v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nepostupoval.

Pokud žalobce namítal, že správní orgán měl v rozhodnutí uvést, z jaké úřední činnosti je mu osoba řidiče známa, považuje krajský soud výše uvedený postup žalovaného (získání informací o osobě cizince ve věci jiného provozovatele vozidla) za dostačující. Ostatně i zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že pan L. Y., je uváděn zastupující společností FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322, jako řidič vozidla v analogických řízeních, např. i ve věci vedené zdejším krajským soudem sp. zn. 30A 38/2016. V rozsudku v této věci pak bylo uvedeno: *„Dále správní orgán eviduje přestupky za správní delikt provozovatele vozidla zastupující společností FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322, Praha 1, kde uvádí jako řidiče jmenovaného L. Y., nar. 6. 11. 1956, bytem Palackého 15, Praha 1 (sp. zn.2015/3334/SPRKSR/KOG,2015/1888/SPRKSR/NOH,2015/4900/SPRKSR/SCHZ, 2015/1165/SPRKSR/SCHZ,2015/2505/SPRKSR/NOH,2015/2092/SPRKSR/NOH,2014/1701/SPRKSR/SCHZ,2014/1918/SPRKSR/NOH,2015/1961/SPRKSR/KAM,2014/1274/SPRKSR/KOG,2015/820/SPRKSR/NOH,2015/2497/SPRKSR/SCHZ,2015/6668/SPRKSR/NOH,2014/1909/SPRKSR/NOH,2015/4772/SPRKSR/SCHZ,2015/7059/SPRKSR/NOH,2015/4690/SPRKSR/NOH,2015/5840/SPRKSR/NOH,2015/2652/SPRKSR/NOH,2015/458/SPRKSR/KAM a 2015/2551/SPRKSR/KAM).“* Krajský soud tak ve shodě se správním orgánem považuje uvedení této osoby coby řidiče vozidla za obstrukční postup ze strany žalobce.

Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že pokud se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak jeho samotného měl správní orgán předvolat k podání vysvětlení a vyzvat ho k označení dalších důkazů. Podle názoru krajského soudu správnímu orgánu taková povinnost nevznikla. Provozovatel vozidla na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče by měl uvést všechny potřebné indicie, a to včetně případných nájemních smluv mezi žalobcem a osobou označenou jako řidič vozidla. *„Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

source not found.

V další námitce žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015, i na některé rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem, které však již byly překonány pozdější judikaturou Nejvyššího správního soudu.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. V rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45 pak Nejvyšší správní soud k námitce absence ústního jednání před správním orgánem stručně zopakoval, že *„k této otázce odkazuje na svoji stálou judikaturu vyjadřující závěr, že jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není třeba nařizovat, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení (srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46; ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29; ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015 – 33).“*

V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán I. stupně rozhodoval zejména na základě oznámení o přestupku Městské policie Trutnov ze dne 13. 4. 2015, č. j. 33960/2015, fotodokumentace motorového vozidla, jež obsahuje obrazový záznam motorového vozidla r.z. X, s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: tj. dne 21. 12. 2014 v 08:32:59 hod, Mladé Buky, silnice I/14 (směr Svoboda nad Úpou), délkou měřeného úseku: 117,7, časem průjezdu: 00:00:04.288 a průměrnou rychlostí 98 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod. Dále vycházel z podkladů: Ověřovacího listu č. 8012-OL-70190-14 Českého metrologického institutu s datem ověření 1. 8. 2014 (platnost ověření 1 rok dle vyhlášky MPaO č. 345/2002 Sb.), Smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi Městem Trutnov, IČ 00278360 a společností GEMOS CZ, spol. s r.o., IČ 25065238 vč. dodatku, Vyjádření Územního odboru Policie ČR DI Trutnov č. j. KRPH-597-005/ČJ-2014-051006 ze dne 29. 1. 2014 a č. j. KRPH-597-017/ČJ-2014-051006 ze dne 24. 2. 2014, veřejnoprávní smlouvy o zajišťování výkonu činností podle zákona o obecní policii ze dne 28. 6. 2013 včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013, údaje z Centrálního registru vozidel K karta vozidla tov. zn. Ford, r.z. X.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Žalobce byl o zjištění protiprávního jednání několikrát vyrozuměn, a měl tak možnost své námitky uplatnit. Jednak ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, dále ve výzvě k podání vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích, na kterou reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a seznámit se s nimi s tím, že poté přistoupí k vydání rozhodnutí. Žalobce ani na tuto výzvu nereagoval. Pokud správní orgán následně rozhodl na základě důkazů založených ve spise, nelze takovému postupu ničeho vytknout. Za daných okolností proto dle názoru soudu

source not found.

nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání.

Ve vztahu k námitce promlčení správního deliktu (správně se jedná o prekluzi) se žalobce dovolává Metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy, která se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Dle Metodiky bylo třeba v případě tohoto správního deliktu na lhůtu k projednání uplatnit analogicky § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval. To se však změnilo přijetím zákona č. 230/2014 Sb., s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že *„na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“* Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, které řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“*

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne spáchání přestupku (objektivní prekluzivní lhůta). Ten byl v přezkoumávané věci spáchán dne 21. 12. 2014, odpovědnost žalobce by tedy zanikla až dne 21. 12. 2018. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek dozvěděl (subjektivní prekluzivní lhůta) [§ 125e odst. 3 a § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu]. Uvedená žalobní námitka proto rovněž není důvodná.

S uvedeným souvisí žalobní námitka neprojednatelnosti přestupku po jednom roce od jeho spáchání. K uvedené problematice Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45 uvedl následující: *„Ani tato námitka stěžovatele nemůže být úspěšná. Odkaz na „vykazování znaků přestupku“ míří na typový popis chování. Ten se s uplynutím lhůty k projednání přestupku nemění. Stále se může jednat o jednání, které vykazuje znaky přestupku, byť neprojednatelného. Otázka, v čem spočívalo ono jednání a zda naplnilo znaky přestupku (ne že nutně bylo přestupkem – o této věci může být rozhodnuto pouze v řízení o přestupku, které již nemusí být možné zahájit), se bude posuzovat v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní delikt provozovatele vozidla, ač hmotněprávně využívající definici jednání v přestupkovém zákoně, obsahuje vlastní podmínky odpovědnosti za uvedený delikt. Jednání naplňující znaky přestupku tak nemusí být projednatelné jako přestupek, přesto může sloužit jako základ pro naplnění podmínek odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla.“*

source not found.

Žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a tvrdí, že řidič vozidla se žádného přestupku nedopustil, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h a že v době a místě spáchání přestupku tam značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h nebyla.

Z obsahu správního spisu, zejména z vyjádření Policie České republiky, územního odboru Trutnov, ze dne 29. 1. 2014 a jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014 je zřejmé, že v předmětném místě omezují dopravní značky rychlost na 50 km/h. Správní orgány tedy měly tuto skutečnost za spolehlivě prokázanou, žalobce ji ve správním řízení nezpochybnil a konečně uvedené žalobní tvrzení ani nijak nedoložil. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

Poslední žalobní námitka směřuje proti nesprávnému právnímu posouzení věci a úvahám správního orgánu, kterými se řídil při stanovení výše sankce. Žalobce namítal, že správní orgán nehodnotil v jeho prospěch žádné polehčující okolnosti. Upozornil na rozdílnou výši sankce u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu (ve výši 2.500,- Kč až 5.000,-Kč), a u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. stejného zákona (ve výši 1.500,- Kč až 2.500,-Kč) se závěrem, že pokud by rozhodnutí o vině bylo zákonné, měl správní orgán stanovit pokutu na samé dolní hranici zákonem stanovené sazby, tj. ve výši 2.500,-Kč.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení konstatuje, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že žalobce se dopustil spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve výroku rozhodnutí popsaného, a za to mu byla podle odst. 3 citovaného ustanovení uložena pokuta ve výši 3.000,-Kč. Odůvodnění rozhodnutí na straně 5 a 6 obsahuje úvahu správního orgánu I. stupně ohledně výše sankce (závažnost přestupku, polehčující okolnosti) s konstatováním, že „*Vzhledem k tomu, že porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo k jednání naplňujícímu znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, kdy lze uložit sankci ve výši 2.500,- Kč až 5.000,-Kč, správní orgán po zvážení výše uvedených kritérií uložil provozovateli pokutu ve výši 2.500,-Kč, tedy při samé spodní hranici zákonné sazby. Správní orgán je přesvědčen, že uložená sankce uvedená ve výrokové části rozhodnutí je plně postačující a svůj výchovný účel plní.*“

Z uvedené citace je již na první pohled zcela zřejmé, že výrok prvoinstančního rozhodnutí a jeho odůvodnění, pokud jde o výši uložené sankce, jsou zmatečné a nesrozumitelné, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Tuto zjevnou vadu nechal žalovaný coby odvolací orgán bez povšimnutí. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný se k otázce uložené sankce vůbec nevyjádřil. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný uvedl, že se plně ztotožnil s uloženou pokutou v napadeném rozhodnutí a jejím odůvodněním.

Krajský soud v této souvislosti upozorňuje i na to, že žalovaný dokonce v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na straně 2 (poslední věta dole) při popisu skutku uvedl, že řidič vozidla r.z. X, jehož totožnost není správnímu orgánu známa...se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu. Pokud by tomu tak bylo, pak podle uvedeného ustanovení lze uložit pokutu ve výši 1.500,-Kč až 2.500,-Kč.

Krajský soud po provedeném přezkumu uzavírá, že žalobní námitka stran výše uložené sankce je důvodná. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že prvoinstanční rozhodnutí je postiženo vadou nepřezkoumatelnosti, kterou žalovaný v odvolacím řízení nenapravil.

Krajskému soudu tak nezbylo, než rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4. s. ř. s.). V něm žalovaný coby odvolací orgán zváží, zda je možné a účelné shora uvedené vady prvoinstančního správního rozhodnutí v odvolacím řízení napravit nebo zda zvolí jiný procesní postup ve smyslu § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. V dalším řízení je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3.100,- Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a jako plátce DPH má právo na navýšení náhrady o DPH ve výši 21 % [§ 23a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii]. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 11.228,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení: Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

source not found.

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. květen 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.